

Spis treści

1	Proste teksty	1
2	Nieco bardziej skomplikowane	1
3	Zakończenie	2

1 Proste teksty

Najpierw test polskich liter (iso8859-2): ąćęłńóśźż ĄĆĘŁŃÓŚŹŻ

Jak zobaczysz po przetworzeniu tego pliku, kolejny akapit zaczyna się wcięciem. Domyślnie ma ono wielkość 20 pt, ale, jak wszystko w T_EX-u, może to być zmienione. Skład prostych tekstów jest bardzo łatwy; T_EX automatycznie łamie akapity i numeruje strony. Pisząc tekst nie musisz się martwić o spacje, wcięcia itp., skupiasz się tylko na treści. Wiele spacji w pisanym tekście czy wiersz złamany w wygodnym dla nas miejscu da nam identyczny efekt w składzie. Zauważyłeś pewnie znaczek tyldy, który pojawia się w tekście źródłowym; służy on do zaznaczenia spacji, na których T_EX nie powinien przełamać wiersza. Pojedyncze litery na końcu wiersza nie wyglądają zbyt ładnie, prawda?

Ten akapit nie ma wcięcia. Tekst składany jest domyślnym fontem 10 pt o nazwie plr10. *To tekst kursywą*, a to **tekst pogrubiony**. I znów przywracamy krój prosty.

Jedną z największych zalet systemu T_EX jest elegancki skład wyrażeń matematycznych, nawet bardzo skomplikowanych, zarówno w ramach samego akapitu $\sum_{n \in A} \frac{1}{n}$, jak i wyeksponowanych w osi strony:

$$\sum_{n \in A} \frac{1}{n} \quad (1)$$

Czy widzisz różnicę w składzie takiego samego zapisu?

2 Nieco bardziej skomplikowane

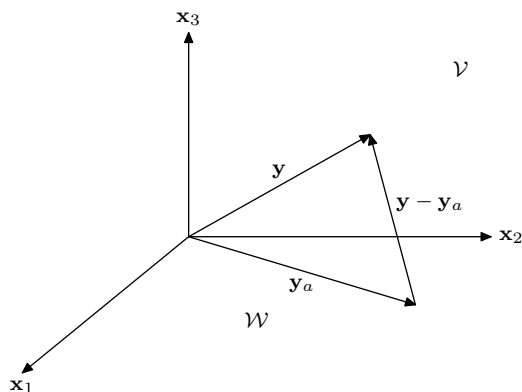
L^AT_EX oferuje gotowe polecenia opisu struktury dokumentu. Zaczęliśmy właśnie nową część dokumentu i program sam ustalił kolejny numer części, krój pisma i jego wielkość dla wyróżnienia tytułu, wstawił pionowe odstępy itd.

Pokażemy teraz mechanizm odsyłaczy do równań matematycznych (patrz równanie 2), jak i do rysunków (patrz rys. 1). Odsyłacze mogą wskazywać miejsca w dokumencie, nawet takie, które występują w dalszej jego części. Właśnie dla rozwiązania odesłań tekst niniejszy powinien być przetworzony dwukrotnie.

A oto przykład bardziej skomplikowanego wyrażenia i fragment tekstu matematycznego:

$$e_{\min} = \frac{1}{t_I} \int_{t_1}^{t_2} |f(t)|^2 dt - \sum_{i=1}^n |c_i|^2 \frac{e_i}{t_I}. \quad (2)$$

Rozpatrzmy trójwymiarową przestrzeń \mathcal{V} rozpiętą na trzech wzajemnie prostopadłych wektorach \mathbf{x}_1 , \mathbf{x}_2 , \mathbf{x}_3 (rys. 1). Niech \mathcal{W} będzie płaszczyzną (podprzestrzenią) w przestrzeni \mathcal{V} rozpiętą na wektorach \mathbf{x}_1 i \mathbf{x}_2 . Załóżmy, że istnieje wektor \mathbf{y} należący do przestrzeni \mathcal{V} , ale nie należący do płaszczyzny \mathcal{W}

Rysunek 1: Trójwymiarowa przestrzeń \mathcal{V}

Rysunek 1 został utworzony przez program MetaPost i nie ma pewności, że zostanie prawidłowo wyświetlony przez program Windvi, YAP, czy Xdvi (programy te wyświetlają wynik składu – plik DVI i głównie przeznaczone są do oglądania tekstu). Jeśli intensywnie korzystasz z plików graficznych, warto wynik składu przetworzyć programem Dvips:

```
dvips sample-polski -o sample-polski.ps
```

i oglądać `sample-polski.ps` (plik PostScript-owy) w przeglądarce GSview. Również użycie programu `pdflatex` i oglądanie wyniku składu w postaci PDF uchroni przed problemami z wyświetlaniem rysunków.

3 Zakończenie

Pokazane przykłady prezentują jedynie drobny fragment możliwości \LaTeX -a. Więcej informacji znajdziesz np. w podręczniku „Nie za krótkie wprowadzenie do systemu $\text{\LaTeX}2\epsilon$ ”, dostępnym na:

<http://www.gust.org.pl>